

Cròniques d'actualitat

Exposició "Tàpies. Obra gràfica. 1960 - 1988" a la galeria Àgora 3

En aquest mateix setmanari ja hem dit en moltes ocasions, i no ens cansarem de repetir altres vegades el profund tarannà artístic de la Galeria Àgora 3, com hauria de ser, és clar, en qualsevol tipus de galeria d'art, però no sempre amb el bon gust, reivindicació, ganes de sorprendre i mostrar al públic peces úniques e irrepetibles, com fa la galeria sitgetana.

Fent un parèntesi al ja habitual cicle de grans artistes que de manera periòdica tracten de sorprendre amb les seves obres, la Galeria Àgora 3, del carrer Nou de la nostra Vila, aquesta vegada s'ha vestit de gala, ni més ni menys per un gran mestre català, que el pas del temps l'està situant en un lloc en la història com es mereix. Estem parlant d'un català universal, d'un artista únic, Antoni Tàpies, del qual la Galeria Àgora 3 acull la mostra "Tàpies, obra gràfica 1960-1988", que s'inaugurarà avui dissabte, dia 30 de maig, a les set del vespre, i que es podrà visitar fins el

divendres, dia 3 de juliol. Per aquells incondicionals de Tàpies, els que l'estan descobrint i els que simplement aprecien les obres d'art de manera innata, aquesta és una oportunitat única de fer un repàs de la seva evolució artística, amb els punts centrals d'un autèntic mestre de la imaginació i de la captació d'ambients irrepetibles.

Són vint-i-tres obres en total, en diferents papers, sèries i materials, alguns dels quals són exemplars únics. "El dit", "Tors", "Pa a la barca", "La serpillière" o "Pissarra" són algunes de les obres més destacades de la mostra, en la que com és habitual en la trajectòria del mestre sempre és bo mirar i tornar a mirar per la quantitat de detalls que s'amaguen en cada llenç i la conceptualitat que reposa en una imatge, un impacte visual i un senyal de la seva imaginació.

Un gran nom, Antoni Tàpies. Una galeria de gran solera, l'Àgora 3. Dos noms units en una exposició, en la que l'espectador té molt

Vergonya

Hauríem pogut tenir un govern fort,
ampli, transversal, decisiu, eficaç,
que hagués fet avançar el país,
que no hagués pogut ser burlat com el d'ara,
Però tenim el que tenim, això:
aquesta nosa fraudulenta i eixorca,
aquest entrebanc lil·liputenc i sectari.
Els noms propis del desastre ja els sabeu,
les cares visibles d'aquesta vergonya
ja les coneixeu.
La conxorxa sota mà, l'engany als electors,
la burla als votants, la voluntat de destruir,
el poder personal com únic nord de la política.

I ara, altra vegada, tota aquesta quincalla retòrica,
tota aquesta xerrameca falsària:
progrés, esquerra, independència,
aire fresc, dignitat nacional:
nobles idees, paraules que mereixien més sort
que ser devaluades en fum, en atzucac i en coartada,
en la veu d'aprofitats i de cretins.
Quina fatiga!: aquesta política envilida,
aquest votar una cosa aquí, i l'oposada a Madrid,
i el no-res a Brussel·les,
i tenir -a traïció- tot el poder del país,
i no saber ni poder fer-ne res.

David Jou i Mirabent

a dir i a fer en un autèntic passeig per l'art català contemporani més reconegut.

I com en tot moment màgic n'hi ha un altre. Una coincidència, amb l'exposició de gravats del mateix Antoni Tàpies "La piel de lo real", que acull el "Caixaforum de Tarragona", de la col·lecció d'obra Gràfica de la Fundació "La Caixa". Tot i que no deixa també de ser recomanable la visita, nosaltres no ens haurem de desplaçar tan lluny per poder admirar l'obra d'un dels grans de la pintura dels nostres dies.

L'art més autèntic i irrepetible, ja sigui de Tàpies o altres estimables noms, el tenim a prop, creuant els carrers més cèntrics i sentir l'alè de la platja, a través de la Galeria Àgora 3.

Albert Roca

Sitges recupera l'edició de L'Amic de les Arts

El mes d'abril de l'any 1926 va veure la llum el primer número de la revista sitgetana *L'Amic de les Arts*, que aviat es convertí en una de les publicacions catalanes d'avantguarda més importants de l'època, i més si es té en compte que la seva aparició es va produir en un període d'entreguerres, en el que l'art i la cultura contemporanis arribaven com a moviments no acceptats o no compresos per tothom. Tot i la seva durada, es va editar fins al 1929, van ser trenta-un els exemplars publicats, xifra gens menyspreable en relació al moment de la seva edició.

Dirigida per l'escriptor sitgetà Josep Carbonell i Gener, entre els seus col·laboradors hi figuraven noms com J.V. Foix, Lluís Montanyà, Sebastià Gasch, Magí A. Cassanyes, Joan Miró o Salvador Dalí, així com escriptors de la generació del 27, entre els que destacà Federico García Lorca. Tots ells intentaren reflectir en

els seus articles les tendències relacionades amb l'estètica moderna i l'art contemporani (Expressionisme, Cubisme, Superrealisme,...), per tal d'apropar-les al públic interessat.

El Consorci del Patrimoni de Sitges, més de vui-

tanta anys després, ha volgut recuperar aquest projecte i el proper dia 5 de juny, a les 19 hores, la Sala Gòtica del Museu Maricel acollirà la presentació del primer número de la segona etapa de *L'Amic de les Arts*.

Molts han estat els col·laboradors que han treballat des de fa més d'un any en aquesta nova proposta per poder tornar a reviuir aquell esperit fundacional de la publicació: Perejaume, Lluís Permanyer, Teresa-M. Sala, Isabel Coll, Vinyet Panyella, Ignasi Domènech, Artur Ramon, Jordi Ainaud i Agustí Albors.

De ben segur que aquesta nova etapa de *L'Amic de les Arts* tornarà a omplir les inquietuds de tots nosaltres i esperem poder comptar amb la vostra complicitat per celebrar-ho.

Divendres 5 de juny, 19 hores

Presentació de la nova etapa de la revista *L'Amic de les Arts*
A càrrec

d'ANTONI SELLA MONTSERRAT
Director Gerent del Consorci del Patrimoni de Sitges
Sala Gòtica. Museu Maricel

